

**“De fleste af vores temaer
stammer fra ting, der fascinerer
os, skræmmer eller undrer os.”**

‘Når solen forsvinder’ er tredje bog i serien om knogleeksperten Linnea Kirkegaard. Titlerne på de tidligere bøger om Linnea Kirkegaard har været citater fra Shakespeare. Hvor stammer titlen ‘Når solen forsvinder’ fra?

– Ha, ja, der er jo lige det med Shakespeare! Vi har hele tiden haft den leg med os selv, at grundintrigen i bøgerne har været inspireret af noget fra Shakespeare. I ‘Blod vil have blod’ var det fx ægteparret Macbeth, der satte gang i vores egen historie. Sådan er det også med den nye roman, hvor vi skelede til stykket King Lear. Det blev kimen til historien om de københavnske banders krig. Siden ændrede romanen sig, og der kom mere og mere fokus på en dansk gangsters flugt til Spanien i 1975. Og så var der unægtelig et andet stykke verdenslitteratur der lå lige for – C.V. Jørgensen! “Når solen den forsvinder fra de hjemlige himmelstrøg, ja, så forsvinder jeg også”. Costa del Sol!

I bogen trækker I tråde fra den spanske borgerkrig til bandeopgør i København. Kan I uden at afsløre for meget fortælle, hvordan I er kommet i tanke om denne kobling?

– Når man bor på Nørrebro, som vi gjorde, da vi begyndte på romanen, hvor der 100 meter nede ad gaden bliver skudt, så ligger det lige for at skrive om bandekrig i de københavnske gader. Det er sjældent, at ens researcharbejde er så tæt på! Ret tidligt dukkede en gammel dansk gangster fra Vesterbro også op i vores historie. Villy Stockman, kaldet Sunshine, altid ovenpå og altid på vej til den næste fidus, som i 1975 flygter til Spanien for at starte forfra i sydens sol. Og så var vi efterhånden ved at have arbejdet os hele vejen tilbage til den spanske borgerkrig ... Derefter gjaldt det om at finde ud af, hvordan det krimien skulle hænge sammen, men det må man jo læse bogen for at finde ud af!

I boede en periode i Spanien, da I skrev 'Når solen forsvinder'. Giver det noget ekstra til fortællingen, at I har opholdt jer der, hvor dele af historien foregår?

– Vi har af flere omgange boet rundt omkring i Spanien, og særligt Karen har i flere år været spanier. På et tidspunkt boede vi i bjergene øst for Malaga, hvor der nærmest i baghaven lå ruinerne af en 1000 år gammel maurisk borg, hvorfra man kunne se helt til Nordafrika, når der ikke lå skyer over Middelhavet (det gjorde der så det meste af tiden). Og når man står der i mandeltrærnes skygge, begynder man nemt at fantasere om, hvilke hemmeligheder der kan skjule sig sådan et sted! Senere boede vi nogle måneder i Valenica på Østkysten og oplevede der de daglige demonstrationer og protester over den massive arbejdsløshed og et Spanien på fallittens rand. Alt sammen noget der minder alt for meget om 1930'erne, hvor Spanien blev kastet ud i borgerkrig og 40 års diktatur, som det stadig er svært for dem at tale om. Det formede alt sammen historien.

De tre bøger om Linnea Kirkegaard tager alle udgangspunkt i aktuelle problemstillinger. Hvad er jeres inspirationskilder, og hvordan udvælger I, hvilke begivenheder og problemstillinger I vil behandle i en ny bog?

– I virkeligheden stammer de fleste af vores temaer fra ting, der fascinerer os, skræmmer eller undrer os. En af fordelene ved både at være en familie og et professionelt makkerpar er, at den samtale vi har efter at have hørt et obskurt program på P1 over aftensmaden, kan vise sig at være startskuddet til vores næste roman. Historien i 'Når solen forsvinder' er blevet til som en blanding af nysgerrighed omkring Spanien, som jo har en historie, det er svært helt at fatte som dansker, en voksende forelskelse i en slick vesterbro-gangster på skattejagt på Solkysten i halvfjerdserne og så en stadig undren over hvordan man i vores retssamfund kan have en hel gruppe professionelle kriminelle rendende rundt, der ligefrem praler med at de ikke respekterer vores love, men alligevel mest af alt har status som kendisser.

I danner par privat, I skriver bøgerne om Linnea Kirkegaard sammen, og nu har I også startet et forlag sammen. Hvordan er det at arbejde så tæt sammen, når man samtidig er en familie på snart fire?

– Nu er vi to mennesker, der er så utroligt privilegerede at beskæftige os med noget af det, der interesserer os allermost. Bøger har spillet en stor rolle i vores forhold helt fra begyndelsen. Og selvom vi kan have vidt forskellige meninger om hvad vi kan lide, og hvordan man skal gøre tingene, så er det som om respekten for den anden bare vokser, jo mere vi arbejder sammen. Selvfølgelig kommer snotnæser og aftensmad nogle gange i vejen for både kreativitet og effektivitet, men det at vi har et fælles professionelt mål udover at få en hverdag til at køre for familien, er faktisk en stor fordel. Det føles meget sjældent, som om vi modarbejder hinanden for at få plads til en privat dagsorden. Hmm, det lyder jo ret idyllisk, men spørg os igen om et par måneder, når vi står midt i babykaos igen, så er det muligt, at svaret bliver et helt andet ... ☺

Hvordan arbejder I, sådan helt konkret? Skriver I nogle afsnit hver, eller skriver I det hele sammen?

– Vi starter med en meget overordnet grundhistorie a la King Lear kopt ned til magtkampen, når kongen falder bort. Så snakker vi frem og tilbage. Kaster elementer af historien i hovedet på hinanden. Skriver ned på små post-its. Dræber hinandens darlings. Bytter rundt. Finder huller i hinandens ideer. Finder på noget nyt. Indtil vi til sidst har alle personer og hele historien på plads, og så går vi i gang med at skrive hver for sig efter en forholdsvis stram synopsis. Men det er alligevel her det sker, at historien kan ændre sig, fordi en person kommer til at fylde mere end planlagt eller der dukker en anden stemning op en vi havde forestillet os i planlægningsfasen. Til sidst bytter vi rundt på det hele og skriver hinandens igennem og tilføjer og trækker fra.

